

Arrest

**nr. 340 210 van 28 januari 2026
in de zaak RvV X / IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. COCQUYT
Bisschoppenhoflaan 287/6
2100 DEURNE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 februari 2023 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat J. COCQUYT verschijnt voor verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 30 november 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 1 december 2020 om internationale bescherming. Op 19 januari 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 januari 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A. M. (...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U werd geboren op (...) 2001 in het dorp Bar Kalai in het district Marawara in de Afghaanse provincie Kunar. Daar groeide u op bij uw ouders en uw twee jongere broers. U volgde een tijd religieuze lessen in de plaatselijke madrassa, voor school beschikte uw familie niet over voldoende middelen. Daarna was u voornamelijk actief als landbouwer, net zoals uw vader.

Nadat het dorpshoofd u hiervoor had aanbevolen, ging u aan de slag voor het Afghaanse leger (ANA). U bracht dagelijks water naar een checkpost van het leger, dat op enkele kilometers afstand van uw dorp gelegen was. Ongeveer twee maanden nadat u met deze job was gestart, kwam uw oom langs moederszijde, die lid was van de taliban, langs bij uw huis. Uw oom zei dat de taliban te weten was gekomen dat u diensten leverde aan het leger en dat u nu voor de taliban moest gaan werken. Uw vader weigerde dit, waarop hij en uw oom ruzie maakten en uw vader uw oom dwong om jullie huis te verlaten. Daaropvolgend kwam uw maternale oom nog enkele keren langs bij jullie huis, telkens herhaalde hij dat u voor de taliban moest werken, anders zou u worden gedood. Uw vader weigerde steevast en zei dat hij u hiervoor nooit de toestemming zou geven. Ondertussen bleef u uw activiteiten voor het leger verderzetten en bracht u water naar de checkpost.

Toen u op een dag met het water onderweg was naar de checkpost, werd u tegengehouden door vijf gewapende talibanleden. Zij sloegen u en namen u mee naar een grot een heel eind verder. Eenmaal in de schuilplaats van de taliban werd u geconfronteerd met de woorden van uw vader, die tegen uw oom langs moederszijde was ingegaan. U werd geslagen en gemarteld en verloor het bewustzijn. Toen u weer bij bewustzijn kwam, droeg de taliban u op om voor hen te werken. Als waterdrager moest u bommen van de taliban naar het leger brengen om zo de vroegere overheidstroepen te treffen. U maakte voor uzelf uit dat u dit nooit zou doen, maar ging akkoord om zo vrijgelaten te kunnen worden. Nadat u uw akkoord aan de taliban had gegeven, werd u nog twee dagen langer vastgehouden op een donkere plaats. Hierna kreeg u van de taliban te horen waar u net de explosieven kon terugvinden en wanneer u het plan moest uitvoeren. Indien u dit niet zou doen, zou u gedood worden. Daaropvolgend liet de taliban u vrij. U keerde echter niet huiswaarts maar ging naar een andere controlepost van de voormalige overheid. Daarop werd u naar het hoofdkwartier van de politie gebracht, waar u door de politiecommandant werd ondervraagd. U vertelde dat u door de taliban was vastgehouden, maar dat u had kunnen ontsnappen. De ware toedracht, namelijk dat uw vrijlating er was gekomen op voorwaarde dat u explosieven zou brengen naar het leger, lichtte u niet toe. Nadat u uit het politiehoofdkwartier vertrok, ging u naar het huis van het dorpshoofd. Daar vertelde u wat er was gebeurd, uw vader werd telefonisch ingelicht, en er werd besloten dat u het land moest verlaten.

Diezelfde dag verliet u Afghanistan en reisde u via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, enkele voor u onbekende landen en Duitsland naar België. U was in totaal ongeveer zes maanden onderweg. Vervolgens deed u op 1 december 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Ongeveer vijftien of twintig dagen na uw vertrek uit Afghanistan werden uw beide ouders door de taliban om het leven gebracht. Uw twee jongere broers verhuisden daaropvolgend naar een buurman. Een vijftal maanden voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS werden uw broers door de taliban opgepakt. Sindsdien heeft u niets meer van hen vernomen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban en uw oom langs moederszijde.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een psychologisch attest d.d. 13/12/2022, een getuigschrift voor verstrekte medische hulp d.d. 5/08/2021, een verwijfsbrief voor een consultatie bij de uroloog d.d. 5/01/2021, medische scans en een usb-stick met daarop een video, waarop u te zien bent en in bedwang wordt gehouden door twee gemaskerde en gewapende mannen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het door u voorgelegde attest d.d. 13/12/2022 en uw verklaringen blijkt immers dat u te maken heeft met psychologische problemen. Een psychotherapeutisch traject wordt voor u opgestart. U kampt met neerslachtigheid, slaapproblemen, vermoeidheid, vergeetachtigheid, piekeren en hoofdpijnen. U heeft daarnaast last van flashbacks en intrusieve beelden met bijhorend verdriet, rouw en kwaadheid. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er tijdens het persoonlijk onderhoud rekening gehouden met uw psychologische toestand en werd u de mogelijkheid voor aanvullende pauzes

aangeboden. Tevens werd er uitgebreid stilgestaan bij uw medische en psychologische toestand en u werd er vervolgens op gewezen dat u tijdens het gehoor ten allen tijde kon aangeven indien u zich (fysiek) niet goed voelde en ten allen tijde een pauze kon vragen. (CGVS, p. 4-5). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u tevens meegedeeld dat u steeds mocht aangeven wanneer u een vraag niet begreep of het antwoord op een vraag niet wist (CGVS, p. 2). Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u aan de vragen en de tolk goed te hebben begrepen, alsook dat u de mogelijkheid had gehad om alle problemen en redenen voor uw verzoek om internationale bescherming te vertellen (CGVS, p. 26-27). Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan u gestelde vragen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban en uw oom langs moederszijde, zelf een talib, nadat u eerder door deze groepering zou zijn ontvoerd en vastgehouden omdat men van u zou hebben verlangd dat u explosieven zou brengen naar het leger (CGVS, p. 26). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene merkwaardigheden en onaannemelijkheden, alsook kunnen inconsistenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan het door u naar voren geschoven asielrelaas en uw hieruit voortvloeiende vrees.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat de door u geschetste gang van zaken als weinig aannemelijk kan worden beschouwd. Zo kan het vooreerst alreeds moeilijk overtuigen dat u na de doodsb bedreigingen vanwege uw oom langs moederszijde simpelweg uw diensten voor het voormalige Afghaanse leger, met name het leveren van water, zou hebben verdergezet zonder meer (CGVS, p. 17). Uw vader zou meermaals geweigerd hebben om u voor de taliban te laten werken, er zou ruzie zijn ontstaan en uw oom, een talibanstrijder, zou u daaropvolgend meermaals met de dood hebben bedreigd (CGVS, p. 19-21). Dat u en uw gezin na meerdere doodsb bedreigingen volgend op conflicten met een talib eenvoudigweg zonder enige voorzorgsmaatregelen in het huis bleven wonen waar de taliban jullie reeds gelokaliseerd zou hebben en u dan vervolgens uw diensten voor de vroegere overheid zou hebben verdergezet, doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. Dit klemt des te meer, daar u eerder reeds te kennen gaf dat mensen die de taliban in uw regio niet gehoorzaamden, zonder meer werden gedood (CGVS, p. 17). Bijgevolg oogt het tevens weinig aannemelijk dat uw gezin ook na uw vertrek uit Afghanistan, nadat u andermaal fundamenteel tegen de taliban zou zijn ingegaan, wetende wat er zich allemaal zou hebben afgespeeld zonder enige verdere voorzorgsmaatregelen op dezelfde plaats in dezelfde woning zou zijn blijven wonen.

Het kadert daarenboven niet bepaald in een logisch geheel dat de taliban, nadat de groepering u gedurende drie dagen zou hebben vastgehouden en gemarteld, u vervolgens op eenvoudige wijze zou hebben laten gaan (CGVS, p. 15, p. 23-24). Dat een geharde groepering als de taliban een zodanig groot risico zou lopen door u zonder meer vrij te laten, simpelweg omdat u zou hebben beloofd dat u hun plannen zou uitvoeren, kan moeilijk overtuigen. U zou immers alreeds op de eerste dag van uw vermeende ontvoering hebben ingestemd om zo uw vrijlating te bekomen, maar de taliban zou vervolgens drie dagen in hun grot hebben vastgehouden. Het oogt derhalve merkwaardig dat de groepering u wel nog gedurende enkele dagen zou hebben vastgehouden, maar u dan alsnog een dag voor het zogenaamde uitvoeren van het plan met de explosieven de vrijheid zou hebben gegund en erop zou hebben gerekend dat u zich de volgende dag eenvoudigweg weer zou aanbieden. Het houdt daarbij weinig steek dat de taliban u niet in gevangenschap zou hebben gehouden tot het moment waarop het plan zou worden uitgevoerd. Dat de taliban u op deze manier in wezen de mogelijkheid zou hebben geboden om te ontkomen en de mogelijkheid zou hebben opengelaten dat u de voormalige autoriteiten zou verwittigen, komt over als aanzienlijk onaannemelijk.

Men kan zich bovendien de vraag stellen met welke reden de taliban u voor een dergelijke job zou hebben willen inschakelen. U en uw gezin konden immers moeilijk als talibansympathisanten worden beschouwd. Jullie zouden immers duidelijk in verband kunnen worden gebracht met het dorpshef, die zich tegen de taliban kantte, u zou voor de vroegere veiligheidstroepen diensten hebben volbracht en uw vader zou op zeer stellige wijze aan uw oom hebben duidelijk gemaakt dat u nooit voor de taliban zou gaan werken (CGVS, p. 8, p. 17, p. 20). Dat de taliban vervolgens enkel u een dergelijk belangrijke klus zou hebben toevertrouwd, terwijl u niet meteen als betrouwbaar kon worden bestempeld daar u en uw familie duidelijker een voorkeur

voor de voormalige overheid zouden hebben geuit, kan aldus moeilijk overtuigen. Daarbij was het in uw regio niet goed geweten wie nu net tot de taliban behoorde en wie niet, waardoor het zogenaamde gegeven dat de keuze van de taliban op u zou zijn gevallen, nog meer doet verbazen (CGVS, p. 16). Bovendien zou de taliban u gedurende meerdere dagen hebben vastgehouden en u tijdens deze vasthouding ernstig gemarteld hebben, zonder daarbij echt gebruik te maken van werkelijke overtuigingsstechnieken (CGVS, p. 23). Dat een groepering als de taliban er vervolgens dan zomaar op zou hebben gerekend dat u hen alsnog trouw zou blijven, doet tevens de wenkbrauwen fronsen.

Voorts komt het als merkwaardig naar voren dat u na uw zogenaamde vrijlating door de taliban, er wel voor zou kiezen om u te wenden tot de politie, maar hen dan vervolgens een andere versie van de vermeende feiten zou hebben voorgeschoteld en de waarheid doelbewust zou hebben achtergehouden (CGVS, p. 24). Dat u de moeite onderneemt om meteen na uw zogenaamde ontvoering naar de vroegere autoriteiten te stappen, maar daar dan vervolgens in wezen geen verdere bescherming zou hebben gevraagd en in plaats daarvan een vals verhaal uit de doeken zou hebben gedaan, kan moeilijk overtuigen. Het mag daarbij verbazen dat u de vroegere autoriteiten niet zou hebben willen waarschuwen voor de plannen van de taliban, gezien uw hardnekkige overtuiging om het ANA geen schade toe te brengen. Uw uitleg, namelijk dat u de zogenaamde ware toedracht van uw ontvoering en daaropvolgende vermeende vrijlating niet zou hebben toegelicht uit angst om door de politie te worden gearresteerd, kan moeilijk overtuigen (CGVS, p. 25). Men kan zich immers de vraag stellen met welke bedoelingen u zich dan überhaupt tot de checkpost zou hebben gericht. Indien u werkelijk dermate afkerig stond ten opzichte van de taliban, werkelijk de vroegere autoriteiten niet zou hebben willen treffen en werkelijk net door de taliban op ernstige wijze zou zijn vervolgd, dan kan het bijzonder moeilijk als aannemelijk worden beschouwd dat u zich wel tot de vroegere autoriteiten zou hebben gewend om hen vervolgens leugenachtige verklaringen voor te schotelen. Er dient met andere woorden te worden besloten dat uw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend, werkelijk niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Daarenboven kunnen er enkele incoherenties worden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen, hetgeen uw algehele geloofwaardigheid verder ondergraaft. Zo beweerde u aanvankelijk dat u uit Afghanistan zou zijn vertrokken vanuit uw eigen huis in het dorp Bar Kalai (CGVS, p. 7). Ook later tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u te kennen dat u na uw zogenaamde vrijlating door de taliban en uw aanwezigheid bij de vroegere autoriteiten teruggekeerd zou zijn naar uw huis (CGVS, p. 25). Vervolgens brengt u dan weer naar voren dat u na uw zogenaamde ontvoering en vrijlating nooit meer zou zijn teruggekeerd naar uw huis in Bar Kalai en meteen via de woning van het dorps hoofd uit Afghanistan zou zijn vertrokken (CGVS, p. 25). Wanneer u met deze tegenstrijdige verklaringen wordt geconfronteerd, houdt u enkel vast aan uw laatste verklaringen, houdt u vol dat u zich niet meer naar uw eigen woning zou hebben begeven en wijt u deze incoherentie aan een fout van de tolk. Het louter ontkennen van uw eerder gedane verklaringen kan voormelde inconsistentie echter niet uitwissen en het volhouden van een enkele versie biedt dan ook geen verschoning. Tevens eigenaardig is het gegeven dat u uw hele zogenaamde passage bij een ander checkpost en het politiehooftkwartier met bijhorende bevraging door de politiecommandant, hetgeen zich allemaal zou hebben voorgedaan meteen nadat de taliban u zou hebben laten gaan, geheel niet vermeldt tijdens uw vrij relaas (CGVS, p. 15). Pas later tijdens het persoonlijk onderhoud brengt u plots deze elementen aan, hetgeen toch behoorlijk mag verbazen (CGVS, p. 24). Gevraagd waarom u dit niet eerder vermeldde, stelt u dat u voordien gevraagd werd om uw problemen uit te leggen en dat u aldus uw zogenaamde problemen hebt uitgelegd, hetgeen bezwaarlijk als verschoning kan dienen. Er werd u immers duidelijk medegedeeld dat u het hele verhaal moest vertellen en zo precies mogelijk moest zijn, u kreeg ruimschoots de kans om alles toe te lichten. Nadien werd u bovendien nog gevraagd of u alles had verteld wat er gebeurd was, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 15-16). Dat u niet van bij het begin uw zogenaamde passage en ondervraging door de politie niet van bij het begin naar voren hebt gebracht, doet onvermijdelijk verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat indien de gebeurtenissen zich werkelijk op die manier zouden hebben afgespeeld, u dit spontaan aanbrengt wanneer u uw asielrelaas uit de doeken doet. Dergelijke tegenstrijdigheden en inconsistenties brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen en uw geloofwaardigheid in het algemeen verder in het gedrang.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof toe te schrijven aan het door u naar voren geschoven asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u ook door het loutere feit dat u zogenaamd gedurende een korte periode van twee maanden met uw ezel water zou hebben geleverd aan een checkpost van het vroegere Afghaanse leger (ANA), geen aanspraak kan maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Zelfs indien u dit werkelijk gedurende een tijd zou hebben uitgevoerd, een gegeven waaraan reeds kan worden getwijfeld (zie infra), dan nog maakt u in wezen geen vrees in uw hoofde aannemelijk. De door u aangebrachte problemen zijn, zoals hierboven reeds aangehaald, immers volstrekt niet als

geloofwaardig te beschouwen. Enige vrees ingevolge uw zogenaamde activiteiten als waterdrager maakt u bijgevolg geheel niet aannemelijk.

Daarbij kunnen enkele merkwaardige elementen worden opgemerkt in uw verklaringen hieromtrent, waardoor er toch enige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw beweringen als zou u dit werk hebben uitgevoerd. Zo is het bijzonder weinig aannemelijk dat u nooit enige veiligheidschecks zou hebben moeten ondergaan alvorens u uw diensten voor het leger kon leveren (CGVS, p. 18). Dat het voormalige ANA u zonder veiligheidschecks en enkel op aanbeveling van het dorpshoofd zou hebben toegelaten, doet toch enigszins de wenkbrauwen fronsen. Ook het gegeven dat u geen contactpersoon zou hebben gehad bij de checkpost en het gegeven dat u geheel niet weet welke troepen, welke eenheid, welk bataljon er net in deze checkpost, die er al geruime tijd was, gestationeerd zou zijn, roept twijfels op (CGVS, p. 19). Er zijn met andere woorden enkele aspecten die de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van uw verklaringen omtrent het vermeende werk dat u voor het vroegere leger zou hebben gedaan enigermate ondermijnen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Om te beginnen dient alreeds te worden aangestipt dat u werkelijk geen enkel document ter staving van uw eigen identiteit voorlegt, waardoor het CGVS niet in staat is om deze op objectieve wijze na te gaan. De 30 seconden durende video op de door u neergelegde usb-stick, waarop u te zien bent met een bebloed voorhoofd op uw knieën en wordt vastgehouden door twee gemaskerde en gewapende mannen, kan de door u beschreven problemen niet staven. Eerst en vooral dient in dit verband gesteld te worden dat documenten enkel een ondersteunde werking genieten, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Aan een dergelijke video kan bovendien weinig bewijswaarde worden toegeschreven, daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden en eenvoudige manipuleerbaarheid geen garantie biedt over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Uw geloofwaardigheid hieromtrent wordt daarbij verder ondermijnd, daar uw verklaringen over deze video niet geheel overeenstemmen met de beelden die u neerlegt. U stelt tijdens het persoonlijk onderhoud immers naakt te zijn in de video, al uw kleren zouden zijn afgenomen (CGVS, p. 13), terwijl u op de video volledig gekleed te zien bent. Tevens rijzen er vermoedens dat de door u aangebrachte video in scène is gezet, daar uw zogenaamde ontvoerders u wanneer ze u zogenaamd schoppen en duwen, in wezen amper aanraken. Indien u werkelijk door de taliban zou zijn ontvoerd en gestraft en deze video werkelijk zou hebben moeten dienen om andere burgers af te schrikken, dan kunnen deze beelden moeilijk overtuigen. De door u aangebrachte video kan met andere woorden uw alreeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas niet herstellen. Met betrekking tot het door u neergelegde psychologisch attest d.d. 13/12/2021 dient te worden opgemerkt dat dergelijke psychologische attesten in wezen geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Wat betreft de door u neergelegde medische documenten, met name het getuigschrift voor verstrekte medische hulp d.d. 5/08/2021, de verwijfsbrief voor een consultatie bij de uroloog d.d. 5/01/2021, en de medische scans, dient te worden opgemerkt dat de medische problemen die u na uw aankomst in België hebt ervaren in wezen los staan van en geenszins kunnen worden gelinkt aan het door u naar voren geschreven asielrelaas. Noch u, noch de medische hulpverleners brengen deze medische problematiek in verband met uw asielmotieven. De bijhorende medische documenten kunnen bijgevolg niet als relevant worden beschouwd in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Volledigheidshalve kan hierbij nog worden opgemerkt dat de beoordeling van een medische problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische/psychische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in uw land van herkomst en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde

medische/psychische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat jouw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die je via je advocaat aan het CGVS overmaakte op 16 januari 2023 evenmin in staat zijn om de beoordeling van je verzoek om te buigen. Jouw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI

[Report Afghanistan Country focus.pdf](#), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEd registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA

rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd

geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus ten onrechte werd geweigerd en voert een kritiek op de door de commissaris-generaal aangehaalde informatie en op de motieven van de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Tot slot haalt hij nog aan dat rekening moet worden gehouden met *“het feit dat zijn beide ouders zijn gedood door de taliban en vermoedelijk ook zijn twee jongere broers zijn gedood”*. Hij meent dat om deze redenen de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.

Als bijlage bij het verzoekschrift worden een medisch attest (stuk 3) en een arbeidscontract (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 8 januari 2026 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van december 2023, aan de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023, aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 2 februari 2024, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van november 2024 en aan de *“Focus Afghanistan – Return from abroad”* van SEM van februari 2025.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Landeninformatie

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een kritiek op de door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing aangehaalde informatie.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij een aanvullende nota van 8 januari 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie nog heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt

worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er te dezen en op heden actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij zal worden gedood door de taliban en zijn maternale oom. Hij zou gewerkt hebben voor het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en zijn oom, die lid was van de taliban, zou hem gezegd hebben dat hij voor de taliban moest werken, wat zijn vader weigerde. Op een dag zouden de taliban verzoeker hebben tegengehouden, geslagen en gemarteld en gezegd hebben dat hij bommen naar het leger moest brengen. Verzoeker zou dit hebben toegezegd om te worden vrijgelaten, maar meteen na zijn vrijlating aan de politiecommandant hebben verteld dat hij was vastgehouden door de taliban. Hij zou dit ook aan het dorps hoofd verteld hebben en er zou zijn besloten dat hij het land moest verlaten.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas en zijn daaruit voortvloeiende vrees nu zijn verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene merkwaardigheden en onaannemelijkheden en er ook inconsistenties kunnen worden opgemerkt. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog opgemerkt dat verzoeker ook door het loutere feit dat hij zogenaamd gedurende een korte periode van twee maanden water zou hebben geleverd aan een checkpost van het vroegere ANA geen aanspraak kan maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Tot slot wordt er nog uitgebreid beargumenteerd dat de door verzoeker neergelegde bewijsstukken niet bij machte zijn om een ander zicht te werpen op de bovenstaande appreciatie.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren dat het *in casu* zeer aannemelijk is dat hij moet vrezen voor zijn leven indien hij naar Afghanistan terugkeert en dat rekening moet worden gehouden met "*het feit dat zijn beide ouders zijn gedood door de taliban en vermoedelijk ook zijn twee jongere broers zijn gedood*", zonder dit ook maar enigszins te staven, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing over de door hem voorgehouden problemen met de taliban en zijn oom, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het attest van de psycholoog-psychotherapeut van 13 december 2022 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), kan staven dat verzoeker met psychologische problemen kampt, doch niet dat deze problemen hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die hij aanhaalt. De arbeidsovereenkomst die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 4), heeft betrekking op zijn verblijf in België en staft de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban en zijn maternale oom niet. Verzoeker verschaft in zijn verzoekschrift overigens niet de minste toelichting bij deze documenten.

Ten slotte betwist verzoeker niet dat hij geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen, noch dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Dit laatste vindt bovendien ook steun in de meer recente landeninformatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een medisch attest (stuk 3) en een arbeidsovereenkomst (stuk 4). Hoewel het lovenswaardig is dat verzoeker in België gewerkt heeft en dit aantoont dat hij zich op deze korte tijd in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn werk in België dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Aangaande de door verzoeker ingeroepen psychische moeilijkheden merkt de Raad nog op dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de "*wil van God*". Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar ("*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024, p. 92-94). Personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden in voormelde *Country Guidance* aangeduid als een risicoprofiel. Zij kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert immers rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn psychische gezondheidsproblemen en de negatieve perceptie van zijn situatie door zijn familie. Te dezen kan uit het voorgelegde medisch attest blijken dat voor verzoeker vermoedelijk begin 2023 een psychologische begeleiding zal worden opgestart, doch hij brengt geen meer recente stukken bij waaruit kan blijken dat dit effectief gebeurd is en waarin een duidelijke medische diagnose wordt gesteld waaruit kan worden opgemaakt dat in zijn hoofde risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die inmiddels weliswaar ruim vijf jaar in België is, maar tot zijn adolescentie in Afghanistan heeft verbleven en er gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas en zijn daaruit voortvloeiende vrees voor de taliban en zijn maternale oom, dat ook door het loutere feit dat hij zogenaamd gedurende een korte periode van twee maanden water zou hebben geleverd aan een checkpost van het vroegere ANA geen aanspraak kan maken op het verkrijgen van internationale bescherming en dat niet kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens steun in de recente informatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de

“Country Guidance Afghanistan” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “Afghanistan Country Focus” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN